

ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΔΡΟΣΙΑΣ
25^η Μαρτίου & 1^η Μαΐου 1
14572 Δροσιά

ΔΡΟΣΟΜΕΛΙΣΣΕΣ

Λογοτεχνία και Κινηματογράφος « Τα παιδιά του Παραδείσου » (Children of Heaven) 1997

Διευθύντρια Σύνταξης: Εύη Συρίγα

Σύνταξη: Ελένη Γιαβασπούλου Α1

Η πολυβραβευμένη και υποψήφια για Όσκαρ Ιρανική ταινία, εγκεκριμένη από το Υπουργείο Παιδείας.

<https://www.dailymotion.com/video/x3f7dc0> 1ο μέρος
<https://www.dailymotion.com/video/x3f7tsc> 2ο μέρος

Με τα και την της...

Αγαπημένοι μου Αναγνώστες
Χριστός Ανέστη και Χρόνια Πολλά.
Οι «ΔΡΟΣΟΜΕΛΙΣΣΕΣ» στο φύλλο Μαΐου έχουν την τιμή να φιλοξενούν στο πλαίσιο του μαθήματος «Λογοτεχνία και Κινηματογράφος» την Ιρανική ταινία, σε σκηνοθεσία Ματζίντ Ματζίντι

«Τα παιδιά του Παραδείσου».
Με τη δημοσιογραφική μου πένα θα προσπαθήσω να σας κάνω να τη δείτε σύντομα και σεις, γιατί αξίζει!!!
Εύχομαι με τη νέα σχολική χρονιά οι συντακτική ομάδα να μεγαλώσει και να έχουμε πολλά νέα φύλλα.

... Ελένης

Συναισθήματα...

Μπαίνοντας μέσα στους ρόλους των δύο ηρώων και ζώντας την κάθε στιγμή ένωση ανάμεικτα και αντίθετα συναισθήματα, όπως η θέση που έπαιρνε η κίτρινη τραμπάλα, από τη μία

το πλουσιόπαιδο και από την άλλη ο φτωχός Αλί, από τη μια χαμηλά στα επίστρωμα προβλήματα και από την άλλη ψηλά στον ουράνιο παράδεισο.

Ένωση :

- **Λύπη**, γιατί ο Αλί χάνει τα παπούτσια και η μικρή Ζάρα

βρίσκεται χωρίς παπούτσια, για τα βουρκωμένα ματάκια τους.

- **Χαρά**, γιατί η αδελφική αλληλεγγύη και η αγάπη θα βρει τη λύση.
- **Αγωνία**, όταν η Ζάρα τρέχει για να πιάσει το παπούτσι που είχε πέσει στο ορμητικό ρυάκι και σε όλη τη διάρκεια του αγώνα δρόμου, που δίνει ο Αλί.

- **Ανακούφιση**, όταν βρέθηκε ο άνθρωπος που τη βοήθησε και της έπιασε το παπούτσι.

- **Αγανάκτηση**, γιατί δεν πιστεύει ο διευθυντής του σχολείου και τιμωρεί τον Αλί.

- **Ικανοποίηση**, όταν ο δάσκαλος σώζει από την αποβολή τον αριστούχο μαθητή του.
- **Θύμο**, γιατί ρίχνουν κάτω τον Άλι, αλλά αυτός με πείσμα σηκώνεται και συνεχίζει για τον στόχο του.

Το νόημα του τίτλου της ταινίας και πώς συνδέεται με το περιεχόμενό της.

Με αδελφική αλληλεγγύη και η ευστροφία ο Αλί και η Ζάρα ξεκινούν την περιπέτεια τους με οδηγό το κοινό τους μυστικό, ένα ζευγάρι παπούτσια και για τους δύο.

Κι αν είναι μεγάλα, άσχημα και βρόμικα για τη Ζάρα κι ο Αλί δεν τα έχει όταν θέλει να παίξει ποδόσφαιρο με τους φίλους του, η στοργή και η αγάπη θα τα κρατήσουν ενωμένα κάνοντάς τα σαν δύο παιδιά του παραδείσου.

Όλη η ζωή και η συμπεριφορά τους με κάνουν να αισθάνομαι δύο αγγελικές αγνές ψυχές του παραδείσου.

Όταν ο κουρασμένος Αλί γυρνά από τον αγώνα, αναζητά γαλήνη και ηρεμία και να βάλει κάπου τα πληγωμένα πόδια του. Ο παράδεισος του εκείνη τη στιγμή είναι η στέρνα, και τα χρυσόψαρα οι άγγελοι, που θα τον ανακουφίσουν από τους πόνους.

Ο Χαρακτήρας του μικρού Αλί.

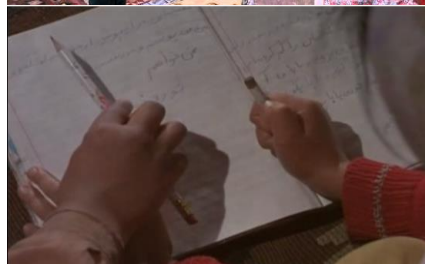
Ο Αλί είναι φτωχός αλλά γεμάτος παιδική αθωότητα, ανθρωπιά και αισιοδοξία.

Την απώλεια των παπουτσιών δεν τη λένε στους γονείς όχι από φόβο, αλλά από αξιοπρέπεια, για να μη

δανειστεί χρήματα ο φτωχός πατέρας.

Είναι ειλικρινής, γιατί λέει την αλήθειά στην αδελφή του.

Αγαπά, δίνει τα πάντα στην αδελφή του, το καινούργιο μολύβι, το επίχρυσο στυλό, που πήρε ως βραβείο από τον δάσκαλο του, γιατί είναι μελετηρός και άριστος μαθητής.

Είναι εργατικός, κάνει όλες τις εξωτερικές δουλειές του σπιτιού και βοηθά τον πατέρα στους κήπους.

Φιλάνθρωπος, σκέφτεται τους γέροντες και τους πηγαίνει ένα πιάτο φαΐ.

Εκτιμά τη φιλία δείχνοντας στοργή και αγάπη στο μικρό πλουσιόπαιδο που τον πήρε στον κήπο του και τον έκανε να νιώσει έστω και λίγο παιδί.

Υπεύθυνος των πράξεων του, καθώς πρέπει πάση θυσία να βρει τα παπούτσια της αδελφής του. Στη διαδρομή του αγώνα δρόμου μέσα στο μυαλό του έχει διαρκώς την εικόνα της. Το χρέος του προς εκείνη θα του δώσουν δύναμη και αποφασιστικότητα, όχι για να κερδίσει την πρώτη θέση, μα για να χάσει και να πάρει την τρίτη, κερδίζοντας έτσι τα πολυπόθητα παπούτσια.

Ομοιότητες και διαφορές του σχολείου μου με το Ιρανικό.

α/α	ΟΜΟΙΟΤΗΤΕΣ ΣΧΟΛΕΙΩΝ	
1.	Οι Αριστούχοι αμείβονται	
2.	Εξετάσεις στο τέλος της χρονιάς	
3.	Να μην κάθονται αργά στην τηλεόραση	
4.	Ατομική υγιεινή και απολύμανση χεριών	
5.	Αυτοί που δε συμμορφώνονται τιμωρούνται	
6.	Ενημέρωση γονέων από τον Διευθυντή του σχολείου	
7.	Πρωινή ενημέρωση από τον Διευθυντή στο προαύλιο	
8.	Μάθημα γυμναστικής - αθλητικά παπούτσια - σχολικοί αγώνες	
α/α	ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΣΧΟΛΕΙΩΝ	
α/α	ΙΡΑΝ	ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΟΥ
1.	Τα κορίτσια φοράνε μπλε μακριά στολή και λευκή μαντίλα.	Δεν υπάρχει στολή
2.	Ξεχωριστά σχολεία Αρρένων - Θηλέων	Μικτά σχολεία
3.	Πρωινή και απογευματινή βάρδια.	Ημερήσιο
4.	Ο φόβος του βούρδουλα	Δεν υπάρχει
5.	3 άτομα σε ένα θρανίο	1 με 2 το πολύ

Κεντρικό θέμα και επιμέρους ιδέες που προβάλλει η ταινία.

❖ Το κυρίαρχο θέμα της ταινίας περιστρέφεται γύρω από ένα ζευγάρι παλιά αθλητικά παπούτσια, το οποίο χάνεται και βάζει τα δύο αδέρφια ξαφνικά σε μια περιπέτεια με πολλά εμπόδια που θα πρέπει να ξεπεράσουν.

❖ Η ταινία, μάς περνάει το μήνυμα ότι η αδελφική αγάπη, η επικοινωνία και η αλληλεγγύη μπορεί βρει λύσεις στα καθημερινά μας προβλήματα.

❖ Η απώλεια των παπουτσιών γίνεται κινητήρια δύναμη ζωής και δεν ανακοινώνεται στους γονείς όχι από φόβο, αλλά από αξιοπρέπεια: «Μην το πεις στον μπαμπά. Δεν έχει λεφτά. Θα δανειστεί, για να σου πάρει καινούρια», λέει κάποια στιγμή ο Αλί στην αδελφή του.

❖ Ο αθλητισμός (αγώνας δρόμου) δίνει την πιο αγνή ελπίδα. Ο Αλί δε θέλει λεφτά, δε θέλει δόξες, θέλει ένα ζευγάρι παπούτσια για την αδερφή του.

❖ Το σκουπίδι του ενός μπορεί να είναι ο θησαυρός του αλλού, αυτό ισχύει όχι μόνο για τ' αντικείμενα, αλλά και για τους ανθρώπους.

❖ Ξεχωριστή και σημαντική στιγμή με πολλά διδάγματα για την κοινωνία είναι, όταν ο πατέρας δε δέχεται να πάρει λίγη ζάχαρη για το τσάι του από αυτή που κόβει για το τέμενος, γιατί δεν του ανήκει. Όπως και η μικρή Ζάρα ρωτάει τον αδελφό της...

«Πού βρήκες το επίχρυσο στυλό;»

Συγκρίνοντας τη δομή της ιρανικής οικογένειας και του ρόλους που αναλαμβάνουν τα μέλη της στην ταινία με τη σύγχρονη ελληνική οικογένεια.

Η ιρανική οικογένεια είναι κυρίως πατριαρχική, δηλαδή τον ρόλο του αρχηγού τον έχει ο πατέρας. Αντίθετα στη σύγχρονη ελληνική οικογένεια τα δύο φύλα είναι ισότιμα και έχουν ίσες υποχρεώσεις στα θέματα που αφορούν το σπίτι και την οικογένεια.

Στην ιρανική οικογένεια ο πατέρας είναι εκείνος που με την εργασία του φέρνει χρήματα στο σπίτι, ώστε να καλυφθούν όσο το δυνατό περισσότερες από τις ανάγκες της οικογένειας.

Από την άλλη πλευρά, η μητέρα δεν

εργάζεται και ασχολείται κυρίως με τις δουλειές του σπιτιού και την ανατροφή των παιδιών.

Στην ελληνική οικογένεια οι δύο γονείς έχουν ίσα δικαιώματα και υποχρεώσεις απέναντι στην οικογένεια. Εργάζονται και οι δύο, συμμετέχουν στις οικιακές εργασίες και συμβάλλουν στη σωστή μόρφωση και διαπαιδαγώγηση των παιδιών τους.

Τα αγόρια στην ιρανική κοινωνία αναλαμβάνουν τις

δουλειές και τα ψώνια στην αγορά, ενώ τα κορίτσια βοηθούν τη μητέρα στις δουλειές του σπιτιού και στο μέγιστο των μικρότερων παιδιών της οικογένειας.

Στην Ελλάδα τα παιδιά ασχολούνται περισσότερο με τα μαθήματα και τις εξωσχολικές δραστηριότητές τους.

Μηνύματα ζωής !!!

Η ταινία «Τα παιδιά του Παραδείσου» μου άρεσε πολύ, καθώς περνάει ορισμένα μηνύματα στο κοινό.

Την ίδια στιγμή που στις «αναπτυσσόμενες» χώρες του δυτικού κόσμου ένα ζευγάρι παπούτσια ίσως φαίνεται ως κάτι το δεδομένο, σε άλλες χώρες που το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού ζει κάτω από τα όρια της φτώχειας, θεωρείται ως πολυτέλεια, επειδή ακριβώς μπορεί να μην υπάρχει δεύτερο διαθέσιμο...

Τα παιδιά δεν ξέρουν αν είναι φτωχά ή πλούσια. Ξέρουν να αγαπούν, να πονούν, να γελάνε, να χαίρονται, και να λυπούνται με αυτά που οι μεγάλοι θεωρούν "απλά πράγματα". Είναι μια τρυφερή ταινία, που προβάλλονται αξίες της ζωής, όπως η αξιοπρέπεια, η καλοσύνη που κρύβει η παιδική ψυχή, η αδελφική αγάπη που τους δίνει δύναμη, για να ξεπεράσουν τις δυσκολίες.

Για αυτό το λόγο και οι παιδικές ψυχές με την αγνότητά τους έχουν πάντα μια θέση στον «Παράδεισο».

Απαντώντας σε email σας...

Αγαπητή Βικτώρια γεια σου.

Θα σου αφηγηθώ με λίγα λόγια την καταπληκτική ταινία, για την οποία σου μίλησα στο προηγούμενο email μου, με τίτλο «Τα παιδιά του Παραδείσου», που διαδραματίζεται σ' ένα φτωχικό χωριό του Ιράν.

Ο εννιάχρονος Αλί επιστρέφοντας από την αγορά χάνει τα παπούτσια της μικρής αδελφής του Ζάρας στο μανάβικο.

Η δυσκολία είναι το πώς θα πηγαίνει η αδελφή του Ζάρα στο σχολείο και μάλιστα χωρίς να το μάθουν οι γονείς τους, γιατί η οικογένειά είναι φτωχή και δεν υπάρχουν χρήματα για άλλο ζευγάρι.

Τα παιδιά αποφασίζουν να μοιραστούν τα φθαρμένα και βρόμικα αθλητικά παπούτσια του Αλί.

Για τη Ζάρα, τα παπούτσια είναι μεγάλα και πλέουν στα πόδια της, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να τρέξει και να τα φέρει γρήγορα στον Αλί, ο οποίος καθυστερεί στο σχολείο και να δέχεται τις επιπλήξεις του διευθυντή.

Ο Αλί μαθαίνει πως διοργανώνεται ένας αγώνας δρόμου, που το τρίτο έπαθλο είναι ένα ζευγάρι αθλητικά παπούτσια και αποφασίζει να λάβει μέρος. Ποια θέση άραγε κατέλαβε...

Το τέλος της ταινίας δε θα σου το αποκαλύψω, ελπίζοντας να δεις κι εσύ αυτή την υπέροχη ταινία.

Με φιλικούς χαιρετισμούς,
Ελένη.